

Cesta Pekarové na Tchaj-wan je proti základním zájmům České republiky

- CZ24 News | 17. dubna 2023

ČESKO: Česká republika je svrchovaný stát a jeho představitelé si mohou jezdit, kam chtějí. Když to naštve čínské komunisty, tak je to naprosto správná a svobodě prospěšná věc. Tolik hlavní argumentace pro návštěvu zmíněného ostrova, kterou, nevím proč, neslyšíme, když jde například o konec spalovacích motorů v EU. Hlavním principem zahraniční politiky však nemá být někoho hněvat, či si hrát na ideovou přestřelku, ale prosazování a obhajoba českých zájmů v zahraničí. A ty byly touto návštěvou těžce zasaženy.

Naše politická situace je neradostná

Osobně nechovám sympatie k čínskému režimu a ani k čínským komunistům, o kterých si myslím, že jsou komunisty jen podle jména, ale zájmy naší země jsou podstatně důležitější než snaha demonstrovat správnou ideovou pozici. V současné době je celková politická situace České republiky slušně řečeno značně neradostná. Hlavními problémy našeho státu je napjatá politická situace uvnitř země se zcela jasně se rýsujícími dvěma zneprátenými tábory navíc zvýrazněná zhoršující se hospodářskou situací. Dále máme také značně vyhrcoené vztahy s Ruskou federací de facto na pokraji silového konfliktu. Naše oficiální pozice je, že Rusko je teroristický stát, který zosnoval útoky na zbrojní sklady ve Vrběticích. Tudíž nelze příliš předpokládat, že by brzy došlo k nějakému zlepšení nebo alespoň normalizaci vztahů na tomto poli.

Protože je nablízku konfrontace, či její hrozba je reálná, tak slabší stát musí posilovat svoje možnosti. Stabilizovat průmyslové kapacity, snažit se o jejich rozšíření, zvětšení objemu plátců daní pro případné financování škod a dalších nepříjemných dopadů zápasu se silnějším soupeřem. Navazovat nové obchodní vazby, aby jejich případné přerušení soupeřem bylo proti zájmům nezúčastněného státu. Směřovat svoje úsilí na vylepšení situace našich vývozců a výrobců kdekoliv to je jenom možné. Posilovat pozici obchodních společností schopných vyrábět výrobky nebo služby na vývoz a za ně směňovat důležité suroviny, které jsou potřebné pro fungování ekonomiky. Úsilí vlády však směřuje naprosto opačným směrem, podlamuje průmysl, zakazuje osvědčené výrobní postupy a ničí zemědělství pomocí nástrojů zeleného údělu či umělým zvyšováním vstupních nákladů.

Taháme za kratší konec a tak si ho ještě zkrátíme?

Česká republika je zcela zjevně stát s výrazně slabšími zdrojovými možnostmi než Rusko. To je snad jasné i chciválkům a jiným hrdinům zpoza klávesnice. Česká republika nemá sama šanci uspět v konfrontaci s takovou velmocí. Jestliže stát stojí proti silnějšímu soupeři, nabízí se několik možností, jak postupovat. Všechny spočívají v úsilí nepřátelství odvrátit nebo výrazně oslabit potenciál silnějšího státu tak, aby útok nebo pohlčení soupeře bylo pro něj vysoce rizikové. Slabší stát především buduje spojení, tedy vytváří, posiluje nebo je členem koalice států vnímajících hrozbu podobně, a dále se snaží oslabit vztahy mezi klíčovými partnery nepřátelského státu. V žádném případě však stát stojící proti silnému soupeři a toužící se zachovat neusiluje o to, aby se síla soustředěná proti němu mnohonásobně zvýšila a poštvat proti sobě svoje současné spojence. Cesta soudružky Pekarové však úspěšně stihla zvládnout obojí.

To, že Čína návštěvu vnímá jako vměšování do svých vnitřních záležitostí a nese ji nelibě, je zřetelně jasné. Nepřátelské kroky se dají očekávat zejména s ohledem na zničující důsledky logiky „nepřítel

mého nepřítele je můj přítel“. Není nutné podporovat komunistický režim, ale pokud máme zájem na jeho oslabení, pak se postupuje systémem jeden po druhém. Dát jaderné velmoci jasně na srozumitelnou, že budeme jednat bez ohledu na její zájmy a uzavřené dohody, je v kontextu naší situace poněkud nerozumné zvláště s ohledem na čínskou ekonomickou sílu. Česká republika oficiálně uznává politiku jedné Číny, ze které vyplývá zejména fakt, že Tchaj-wan považujeme za čínské území, nad kterým vykonává správu vláda v Pekingu. Oficiální návštěva třetího nejvyššího ústavního činitele přes nesouhlas pekingské vlády tomuto postoji moc nenasvědčuje. Naše závazky jsou v rozporu s čínou.

V zájmu České republiky je, aby se dodržovaly smlouvy a závazky na mezinárodním poli, protože nemáme sílu na jejich vynucení. Proto je pro nás velmi výhodné, aby smluvní strany dodržovaly smlouvy dobrovolně. Aby ve světě panovalo ovzduší, že porušování smluv je značný přečin. Jenže naši pozici důvěryhodné smluvní strany podkopává naše chování vůči Číně. Jedná se o ekonomickou velmoc a my přesto sabotujeme dohodu o uznávání jedné Číny. Jestliže nedodržujeme smlouvy ani se silným státem jako je Čína, jak asi budeme dodržovat smlouvy se slabšími státy? Je logické, že slabší státy ve stejné pozici jako my toto jednání chápou jako jednoznačný vzkaz, že smlouvy pro nás nic neznamenaají a nebudeme je dodržovat, což významně snižuje náš obchodní potenciál. Dochází tak k oslabení našeho hospodářství, které z podstaty věci musí být vývozní, neboť nám chybí suroviny. A to ani nemluvíme o tom, že v čínském trhu náš největší podnik ve státě ztrácí své velké odbytiště, což neposiluje zdrojovou stabilitu. Když se k tomu připočte nutnost dovozu léčiv z Číny, tak vychází dost výbušný prostředek, který má východní ekonomický obr ve svých rukou. Lze v zásadě namítnout, že je to součástí čínské snahy oslabit evropské země, ale ptám se, proč to potom Číně usnadňovat získáváním vhodných záminek, aby se její kroky jevíly jako odvetné?

Posilujeme tím vztahy v koalici?

Ale třeba jsme to dělali ve snaze o posílení vztahů s evropskými spojenci v rámci Evropské unie. Co si o moci a schopnosti Evropské unie myslí stát, jako je Čína, se můžete dočíst ve spoustě článků oslavujících fenomenální úspěch soudružky Leyenové při její diplomatické návštěvě ve zmíněné zemi. Že takové články nemůžete dohledat? Není to výmluvné? Soudružka ani nedostala možnost přijet jako diplomatka, ale mazala přes ověřování totožnosti jako každý běžný cestující. V diplomacii je to stejné, jako když někomu v hospodě chrstnete pivo do tváře a přidáte pár sprostých slov na jeho adresu. Vzpomenete si, co Macron řekl? Evropa by se měla distancovat od napětí vzrůstajícího mezi Spojenými státy a Čínou kvůli Tchaj-wanu a vytvořit si vlastní strategickou nezávislost ve všech oblastech – od energetiky po obranu. Diplomatické návštěvy se plánují hodně dopředu a zvláště s někým, jako je čínský prezident. Návštěva soudružky Pekarové na Tchaj-wanu je načasovaná před tuto významnou návštěvu a to zřejmě nebude úplně náhoda. Takže se soudružce podařilo naštvat Čínu, ale také narušit francouzské diplomatické snahy o vyrovnanější vztah s Čínou. Můžete to z pozice svého ideového přesvědčení hodnotit, jak chcete, ale ukazuje to, že nějaká unijní diplomacie je chiméra a státy jedou samy za sebe. Což je pro nás ukazatel, že jednota Evropy existuje jen v politických proklamacích a koalice, o kterou se snažíme opírat, není příliš soudržná. Připočteme k tomu soudruha Lipavského a jeho úžasný výrok o tom, jaké je to škoda, že nepodpoříme žalobu na Maďarsko. Tak se těžko buduje koalice nebo vzbuzují sympatie pro naši věc. Zdůrazním to, že jde o spojence v NATO, v jehož členství vidíme hlavní záruky naší bezpečnosti.

O tom, že hájení vlastních zájmů není nějaká podvrtná proruská činnost, ale normální počínání svrchovaného státu se dá také ukázat na tom, že Polsko po protestech rolníků zakázalo dovoz obilí a potravin z Ukrajiny, totéž Maďari. Kdo si ještě dneska pamatuje, že tohle byla odporná proruská dezinformace a nedostatek ukrajinského obilí způsoboval hladomor v Africe? Ale nějak vyšlo najevo, že ukrajinské obilí jaksí záhadně skončilo na evropském trhu a Afriku tak zásobuje Rusko svou pšenicí. Myslíte si, že tato skutečnost je vládám afrických států neznámá? Afrika tak ve velké většině

fandí Rusům, což je prostě fakt, a proto tam těžko budeme hledat přátele, kteří nám budou prodávat suroviny. Naše pozice je hodně vratká a takové neuvážené kroky jako návštěva Tchaj-wanu ji ještě podkopávají a výrazně oslabují. Česká zahraniční politika připomíná vzteklou čivavu. Není čas přiznat si, že naše zdroje prostě na řešení světových problémů nestačí a začít se starat o své zájmy stejně jako to činí Polsko, aniž ho to dělá proruským státem? Považuji tak za naprosto legitimní otázku, co náš stát získal touto cestou? Zdá se, že si tuto otázku kladou i média hlavního proudu, protože kolem úspěchů této cesty je hluché ticho.

AUTOR: Josef Vohnout

[ZDROJ](#)